

uvidende om, hvorledes den Slags Ting overhovedet kunde tænkes at blive staffede til Veie." Jeg har søgt at anstille mig ganske uvidende! Jeg behøver vist ikke at opholde mig nærmere ved dette. Det ærede Medlem vil vist selv være enig med mig i det Udfælgelige i, at der ogsaa her var en Trykfeil. Men bortset altsaa fra Formen vil jeg gjøre den Bemærkning, at det ærede Medlem har været uberettiget til at sige, hvad han her har sagt. Jeg kan ikke antage Andet end, at — desværre — mit Foredrag maa have trættet ham i den Grad, at det ikke har været muligt for ham at opfatte eller følge med, hvad jeg sagde. Havde han gjort dette, vilde han vide, at jeg aldeles ikke anstillede mig uvidende eller udtalte mig, som om jeg var uvidende om, hvorledes den Slags Ting kunde tænkes at staffles til Veie, og det forekommer mig, at jeg gav Anvisning paa forskjellige Veie, man kunde tænke sig at gaa; ja, jeg tror endog, at jeg har været fuldt saa rig paa Anvisninger, som det ærede Medlem selv var. Jeg henviser det ærede Medlem i den Henseende til Rigsdagsstinden Pag. 1495 ff.; der vil han blandt Andet ogsaa se, at jeg havnede ved en Indkomstkæt som det Middel, det forekom mig, at man nødvendig i sin Tid maatte gribe. Jeg gav altsaa den samme Anvisning, som det ærede Medlem selv anbefalede i sit Foredrag. Men det, som jeg ganske vist erklærede mig at være uvidende om, det var ikke, hvilke Midler eller Udveie der kunde tænkes at blive benyttede, men det, jeg erklærede mig uvidende om, var, hvad der er Regjeringens Tanker og Hensigter. Nu veed jeg ikke, om det ærede Medlem i den Henseende er bedre underrettet end jeg. Var han det, vilde hans Udtalelse for mig have større Betydning, hvis han havde meddelt os, hvad der i den Retning var ham bekendt, end den nu havde, da han kun udtalte sig om, hvad han selv mente, der burde gjøres. Det er ingenlunde min Mening at sætte det lavt, hvad det ærede Medlem mener i den Henseende, men naar man tager Sagen praktisk — og det er dertil, jeg gjerne vil høre et Bidrag — har det meget større Betydning at vide, hvad der egentlig er Regjeringens Tanke. Det var af den Grund, jeg søgte at fremkalde Oplysninger, og jeg tror, jeg stillede mig meget taalmodig i den Henseende. Jeg forlangte jo end ikke noget Svar eller nogen Oplysning nu, jeg anbefalede kun, at man gennem Udvælgelsesbehandlingen vilde tilveiebringe disse Oplysninger. Det ærede Medlem var jo imidlertid i Forbindelse dermed, jeg kan gjerne sige noget nærgaaende imod mig, for-

saavidt som han betegnede mig som meget nysgjerrig, fordi jeg ønskede disse Oplysninger. Jeg har den Mening, at naar der er Spørgsmaal om en Foranstaltning af den Natur, som her er Tale om, og naar der er Spørgsmaal om en Sag, der vel kan siges at være en Livsag for Danmark, og ogsaa set fra et finansielt Standpunkt, er det ikke blot undskyldeligt, naar man ønsker at faae lidt Oplysning om, hvorledes disse mange Penge skulle bringes til Veie, men efter min Opfattelse — det ærede Medlem kan gjerne i saa Henseende være af en anden Mening — er det en Pligt for ethvert Medlem af Rigsdagen at staffe sig Oplysning derom og danne sig en Mening derom, forinden han afgiver sin Stemme i Sagen. Og gjør han ikke dette, siger jeg, at saa afgiver man sin Stemme i Blinde. Det ærede Medlem mener maaste, at det er rigtigt at gjøre det, men jeg tillader mig at mene, at det er en utilbørlig Betegnelse at kalde det Nysgjerrighed eller utidig Nysgjerrighed fra min Side, at jeg bad om Oplysning. Og hvis jeg havde gjort det i en usømmelig Form, kunde det ærede Medlems Udtryk maaste have været berettiget, men jeg tror, at han lige saa lidt som nogen Anden kan sige, at jeg har brugt en usømmelig Form. Han vilde mene, at det var underligt, at jeg nu var saa „nysgjerrig efter at faae at vide, hvorledes man nu tænkte sig at dække den Slags kolossale Beføstninger," som jeg mente ligger i det Forslag, som er forelagt, og han siger: „Man kunde her spørge: Hvorledes mon det ærede Medlem" — det er mig — „i sin Tid tænkte sig, at den foreslaede Udgift skulde dækkes." „I sin Tid", det var den Gang, jeg havde Medansvaret for, at der blev forelagt den danske Rigsdags Forslag til Forsvarsforanstaltninger. Og saa her beklager jeg, at det ærede Medlem ikke rigtig har opfattet, hvad jeg tillod mig at udtale forrige Gang, jeg havde Ordet. Jeg udtalte den Gang, at man havde ikke blot overbeiet, hvilke Ting det var Hensigten at foreslaa i Retning af Forsvar, men tillige gjort sig klart, hvad det vilde koste, og hvorledes Pengene skulde staffles tilveie. Det ærede Medlem mener, at man kunde sige til det ærede Medlem — det er mig — at enten maatte det have været en yderst daarlig Fæstning, som jeg har været med til at foreslaa, eller ogsaa maa jeg have staaet lige overfor større Vanstueligheder, end den nuværende Regjering staar overfor i dette Dødelik. Hvad Spørgsmaalet om Fæstningens Godhed angaar, vil jeg sige, at jeg beroligede mig den Gang med, at den daværende Krigsminister, afbøde General